

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

Ποιήματα Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἐκδοθέντα ὑπὸ Π. Δάμπρου, 1868.

Ὁ Κ. Duguis ὑπουργὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄσπονδος πολέμιος τῆς Ἑλλάδος εἶχεν εἰπεῖ ἄλλοτε, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος σήμερον οὐδεμίαν ἔχει φιλολογίαν καὶ ὅτι εἶναι κατώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Τουρκικοῦ ἔθνους ὡς πρὸς τὴν παιδείαν. Βεβαίως ἐν Ἑλλάδι ἡ κυβέρνησις δὲν ἐνθαρρύνει ὅπως ἐν Γαλλίᾳ τὸν ζῆλον τῶν συγγραφέων, οὐδὲ ὥρισε βραβεῖα ὅποια τὰ τοῦ Ναπολέοντος, Montyon καὶ τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλ' ἐὰν ὁ Κ. Duguis ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δὲν ἤθελε προφέρει τὴν βλασφημίαν ἐκείνην, ἀναγινώσκων μετὰ ζῆλον τῶν νεωτέρων ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πολλὰ, ἂν ὅχι ὑπέρτερα, τοῦλάχιστον ἐφάμιλλα τῶν τῆς γαλλικῆς φιλολογίας καὶ, ἵνα μὴ ἐκτεινώμεθα εἰς συγκρίσεις ἐπιπόνους καὶ μακράς, ἐὰν ὁ Κ. Duguis ἀνεγίνωσκε τὰ ἔργα τοῦ Κ. Βαλαωρίτου, ἤθελε βεβαίως ὁμολογήσει ὅτι, ἂν ὅχι ἄλλο, ἡ ποίησις τοῦλάχιστον σώζεται εἰς τὸ ταλαίπωρον τοῦτο ἔθνος ἀκμαία, περιπαθὴς ὡς αἱ συμφοραὶ αὐτοῦ καὶ ἐκφράζουσα τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς θλίψεις αὐτοῦ. Ἀγαπῶμεν τὴν ποίησιν τοῦ Δαμαρτίνου, διότι καὶ νέοι καὶ ἄνθρωποι εἴμεθα, θαυμάζομεν τὴν τέχνην καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ Βίκτωρος Οὕγου καὶ κλίνομεν τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς σοβαρᾶς μορφῆς τοῦ Γκαῖτε, τοῦ ἐπονομασθέντος Ὀλυμπίου Διός, διότι ἡ καλλιτεχνία δὲν ἔχει πατρίδα, ἀλλὰ λατρεύομεν τὴν ποίησιν τοῦ Βαλαωρίτου, διότι μετὰ τῆς καλλιτεχνίας, μετὰ τῆς ποιήσεως ἐνοῦται καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καρδιά· ὅταν ἰστάμεθα ἐνώπιον εἰκόνας τοῦ Ραφαήλ, ἢ ἐνώπιον ἀ-

γάλματος τοῦ Δαυὶδ, ὡς καλλιτέχνην ἀποθαυμάζομεν τὴν λεπτότητα τῆς γραφίδος, τὴν ζωρότητα τῆς φαντασίας καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγάλματος, ἢ τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰκόνας, ἀλλ' ὅταν ἡ εἰκὼν ἢ τὸ ἄγαλμα πρὸς ὅλα ταῦτα προσλαμβάνει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, ὅταν ἡ εἰκὼν ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἰστάμεθα δὲν εἶναι πλέον ἀπλῶς ἰδανικόν τι ὃν ἡ προσωποὺν ἀδιάφορον πρὸς ἡμᾶς, ἢ πρὸς τὸ ἔποιον τρέφομεν μεμακρυσμένην συμπάθειαν, ἀλλ' εἴμεθα ἡμεῖς αὐτοί, εἶναι τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας μας, τότε ἡ καρδιά πάλλει πολὺ ζωρότερον καὶ ἡ συγκίνησις εἶναι βαθύτερα καὶ πολὺ πληρύτερα. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς προτιμῶμεν τὰς ποιήσεις τοῦ Βαλαωρίτου ἀπὸ τὰς ποιήσεις τοῦ Δαμαρτίνου καὶ τοῦ Βίκτωρος Οὕγου. Συγκινοῦμεθα εἰς τὰ παθήματα τῆς Κυραῆς Φροσύνης, τὰ τοσοῦτον ζωρῶς εἰκονιζόμενα, διότι μυριάδες παρθένων, συνδεομένων μεθ' ἡμῶν διὰ τοῦ αἵματος καὶ διὰ τῆς θρησκείας, ὑπέστησαν τὰ αὐτά. Ἐξογκοῦται ἡ καρδιά ἡμῶν, ὅταν ὁ Σαμουὴλ ἀνατινάσσεται εἰς τὸν αἶρα, διότι εἶναι ἡ προσωποποίηση τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν, διότι εἶναι τὸ ἔθνος αὐτὸ τὸ ὁποῖον προσφέρεται ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, καὶ καταρῶμεθα μετὰ τοῦ ποιητοῦ τὸν Θανάστην Βάγια, διότι ἐπρόδωσεν ἡμᾶς αὐτούς. Τί πρὸς αὐτὰ ἡ Λίμνη τοῦ Δαμαρτίνου, καὶ τὰ ἐρωτικά ἐκεῖνα ἄσματα, τὰ ὅποια τοσοῦτον ἐμέθυσαν φαίνεται τὸν Duguis ὥστε ἐξέφερε τὴν βλασφημίαν ἐκείνην;

Ὁ ἀρματωλικὸς βίος προσωποποιεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ τοὺς μακροὺς καὶ θλιβεροὺς τῆς δουλείας χρόνους, εἶναι βίος πλήρης ποιήσεως καὶ ἱστορίας καὶ φιλοσοφίας. Αὐτὸς ὁ λαὸς ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ βίου ἐκείνου καὶ παρήγαγε τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα δημοτικὰ ἄσματα, ὧν ἐνάμιλλα οὐδέποτε θέλει παραγάγει πλέον ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός. Ἀλλὰ οὐδέποτε ἄλλοτε ἀπεδείχθη λαμπρότερον ὅτι τὸ θέμα μόνον δὲν ἀρκεῖ πρὸς παραγωγὴν καλοῦ ἔργου· μετὰ τὸν σούτων ποιητῶν τραγικῶν, ἐπικῶν καὶ λυρικῶν, οἵτινες ἐπελήφθησαν τοῦ θέματος ἐκείνου καὶ οἵτινες διεκωμώδησαν ἀντὶ νᾶ

διατραγωδήσωσι τὸν ὑψηλὸν ἐκείνον βίον, εἰς, μόνον εἰς, ἐμελέτησε καὶ ἐφαντάσθη αὐτὸν καλῶς καὶ διέπλασε τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους, ὧν ἀτελῇ σκιαγραφίαν ἐγκατέλιπον τὰ δημοτικὰ ἄσματα. Ὁ Κ. Βαλαωρίτης εἶναι ὁ ἀνὴρ ὃν ἐκάλει ἡ ποίησις ἐπὶ τὸ θέμα τοῦτο· ἡ ἄρματωλικὴ ποίησις εὗρε τὸν ποιητὴν αὐτῆς· αὐτὸς πρῶτος ἐξέθαψε τὰς κεχωσμένας ὑπὸ τῆς πλημμύρας τῶν ἐλαινῶν ἔργων ὠραίας κεφαλὰς τῶν ἄρματωλῶν καὶ τῶν κλεπτῶν καὶ ἀνεστήλωσεν αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Μεταχειριζόμενος δὲ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, ἦν ἐλάλουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, τὸν αὐτὸν γραφικὸν καὶ ἀφελῆ διάλογον καὶ λαμβάνων τὰς εἰκόνας ἐξ αὐτοῦ ἐκείνων τοῦ πραγματικοῦ βίου, ἐχρωμάτισε τὰ ἔργα αὐτοῦ μὲ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας χρῶμα. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἐρμώμενος καὶ κατεχόμενος ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐμπνεύσεως, ἦν κατώρθωσε τοσοῦτον καλῶς νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ὑπέπεσεν εἰς μεγίστην, νομίζομεν, ἀπάτην, ἀποφανθεὶς ὅτι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἔσται ἡ γλῶσσα τῆς μελλούσης ἐπικῆς, λυρικῆς καὶ δραματικῆς ἡμῶν ποιήσεως· καθόσον ἀφορᾷ τὸ δράμα ἡ ἀπάτη εἶναι προφανεστάτη· εἰς τὸ δράμα παλαίους χαρακτῆρας οὐχὶ κοινοί, ἀλλ' ὑψηλοὶ καὶ σύνθετοι, ἥρωες ἀνήκοντες πρὸ πάντων εἰς τὴν ἱστορίαν, εἴτε τὴν ἐθνικὴν, εἴτε τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων· ἀπαιτεῖται λεπτότης γραφίδος ἐπιτηδεῖα καὶ ἀνάλυσις αἰσθημάτων λεπτοτάτη, ἀλλ' ἡ δημοτικὴ γλῶσσα οὐδόλως εἶναι ἐπιτηδεῖα πρὸς ταῦτα πάντα· ὑπομονὴ ἔαν προσέθετεν ὁ Κ. Βαλαωρίτης συγχρόνως τὴν παράδοξον γνώμην, ὅτι ὁ ἄρματωλικὸς βίος ἔσται τὸ διηνεκὲς θέμα τῆς μελλούσης ἡμῶν ποιήσεως, μολονότι οἱ ἄρματωλικοὶ χαρακτῆρες εἰσὶν ἥκιστα ἐπιτηδεῖοι πρὸς καθαρῶς δραματικὸν ἔργον, πάλιν ἴσως ἐφαινετο ἀληθὴς ἡ γνώμη αὐτοῦ. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μεταχειρισθῶμεν δημοτικὴν γλῶσσαν εἰς ἔργα οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν βίον ἐκείνον, εἰς ἰδέας ὅλως ἀλλοτρίας καὶ εἰς χαρακτῆρας ὅλως ἀντιθέτους; Ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης δὲν μετεχειρίσθησαν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὁμήρου, μολονότι τὰ πλεῖστα τῶν θεμάτων

αὐτῶν ἠρύσθησαν ἐκ τοῦ Ὀμητικοῦ κύκλου· παραλείπομεν ὅτι σήμερον ἤδη ἡ δημοτικὴ γλῶσσα, καὶ μάλιστα ὅπως τὴν γράφει ὁ Κ. Βαλαωρίτης, ἤρχισε νὰ ᾔναι ἀκατάληπτος καὶ ὅτι μετὰ μίαν γενεὰν θὰ ἐρμηνεύωμεν τὰ δημοτικὰ ἔργα ὅπως ἐρμηνεύομεν τὸν Ὀμηρον· ἐνῶ, ἵνα συγκινήσωμεν τὸ ἔθνος, ἀπαιτεῖται νὰ γράφωμεν τὴν ζωντανὴν ἐκάστοτε γλῶσσαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ παραλείποντες τὰς συζητήσεις ταύτας, αἵτινες οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου, ἐπιστρέφωμεν μετὰ τοῦ ἀναγνώστου ἐνώπιον τῶν σοβαρῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων τῆς ποιήσεως τοῦ κυρίου Βαλαωρίτου, καὶ παραθέτομεν μίαν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ διότι εἶναι ἡ ἀρίστη, ἀλλὰ διότι δὲν κατέστη ἤδη τοσοῦτον κοινή.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΕΝΟ ΔΕΝΤΡΟ.

— Δέντρο, πῶς κοίτεσαι νεκρὸ ἔσθ' ὁ ἄμμο τοῦ
[γιαλοῦ μου;

Ποῖο χέρι σὲ ξερρίζωσε, ποῖα δύναμις ἐπῆρε
Ἀπὸ τῆς ῥάχης τοῦ βουνοῦ καὶ σ' ἔρριξε τὸ κύμα;
Ἐσένα τὰ γεράμαϊα δὲν σείχαν σαρκώσει,
Ἐσὲ τὰ ἀτάραγα κλωνάρια σου ἑκατοστάδαις χρόνοι
Χωρὶς νὰ τὰ λυγίσουνε, ἑστέκαν σωριασμένοι,
Ἐσὲ τὴν σιδερένια φλοιδά σου χωρὶς νὰ τήνε γδάρῃ,
Τοῦ λόγγου τάγριοδάμαλο τὰ κέρατα ἐτροχοῦσε.
Πές μου, πῶς κοίτεσαι νεκρὸ, ρουπάκι, ἔσθ' ὁ για:
[λό μου;

— Καταΐδαινε ὀλοφούσκωτο προχτὲς τὸ Δημοσάρι,
Μουγκρίζοντας ἔς τὸ διάδα του, σὰν νὰ ζητοῦσε
[ἀμάχη.

Δὲν τὸ βαπτοῦσαν ριζιμιά, δὲν τὸ κρατοῦσαν
[φρόχταις.

Ἐσὲ τὸ πέρασμά του ἐγέρνανε σὰν νὰ τὸ προσκυ-
[νοῦσαν

Οἱ σχίνοι, τὰ γριοπρίναρα. Τὸ κύμα ἔσθ' ὁ θυμὸς τοῦ
Ἐρρόβολοῦσε πάντα ἐμπρὸς θεῖτυφλο, ὠργισμένο,
Καὶ πέφτει κατακέφαλα μ' ὅλη τὴν ἀνδρειά του,
Γιὰ νὰ ρουφήξῃ ἕνα κοντρί ποῦ τῶφραζε τὸ δρόμο.
Ἐστεκα ἐγὼ κ' ἐκύτταζα κ' ἀπ' τῆς βουδῆ τὴν
[πίτρα,

Ἀκουσα τότε μιὰ φωνὴν σὰν νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν
[ἄδη.

— Πέρνα, ποτάμι, μέριασε, σύρε νὰ σκιάζῃς ἀλ-
[λους,

Ἐμὲ μ' ἐπάτησε βαρὺ ποδᾶρι ἀνδρειωμένου,
Ἐστοίχειωσε τὸ αἷμά μου, κ' εἶμαι θεμε-
[λιωμένο,

»Γιὰ νὰ φωνάζω ἀνάθεμα 'ς ἐκείνους ποῦ προ-
[δίνουν.

«Εἶμαι τ' Ἀργύρη τὸ κοντρί, εἶμαι τ' Ἀργύρη
[ὁ τάφος.

Τὸ κῦμα ἀναστειλώθηκε, ἀφρομανάει, θερμαίνει.
Τότε μὲ μιᾶς ἐψήλωσε κ' ἡ πέτρα τὸ κεφάλι.

Καὶ 'ς τὸν πλατὺν τὸν ὠμό της τὰ γόκλημα ἀν-
[θισμένο

Ξαπλώθηκε σὰν νάτανε τοῦ σκοτωμένου ἡ χήτη
Ὀλόγυρά της ἡ μυρτιαῖς γοργὰ συμπτυχθῆκαν,

Σφ' ἔχ' τὴν ἐπερίπλεξαν κ' ἐφάνηκε ὁ Ἀργύρης
Ὀλόρθος τῇ φλοκάτῃ του σὰν νὰ φοροῦσε ἀκόμα.

Φεύγουν μὲ τρόμο τὰ νερά. Τοῦ πεθαμένου ὁ
[ἴσκιος

Τὰ κυνηγάει καὶ τὰ πατεῖ. Τὸ χνώτό του τὰ
[σχιζέει.

Ἀρμένιζε τὸ φάντασμα. Τὰ νεκρολίθανά του
Τάχει φτερούγια 'ς τὰ πλευρά κι' ἀνεμοδέρνει

Ἐτρεμε ἡ γῆ 'ς τὴ ρίζα μου, μ' ἐπλάκωτε ἡ
[θαλοῦρα,

Μ' ἀγκάλιασεν ὁ χαλασμός, μ' ἐσύνηψε, μ' ἐπῆρε,
Καὶ τώρα σέρνομαι νεκρό.. Τήραξε' μὲ γνωρί-
[ρίζεις ; . . .

Θυμᾶσαι ποῦρθεσ μιὰ φορά μὲ τὰ λαγωνικά σου
Κ' ἐπλάγιασες 'ς τὸν ἴσκιο μου ; Ἐγὼ μὲ τὰ
[κλωνάρια

Ἐσκέπασα 'ς τὸν ὕπνο σου καὶ σὺ μὲ τὸ λε-
[πίδι

Ἐχάραξες 'ς τὴ φλοῦδά μου, πρὶν φύγῃς, τὸ-
[νομά σου.

Ἦ μοῖρα μᾶς ἀδέρφωσε, ξεβρίζωμένο τώρα
Γυρεύω τόπο νὰ ταφῶ. . . Σ' ἀγάπησα. . . μὲ
[θέλεις ; . .

— »Μεῖνε, σὲ θέλω δέντρο μου.. Ὅταν ἔρθῃ καὶ
[γιὰ μένα

Ἦ ὥρα ἡ ἀναπόφευκτη ὅπου σὲ συνεπῆρε,
Θὰ πῶ μὲς 'ς τὰ σανίδια σου νὰ κλείσουν τὸ
[καρμὶ μου,

Καὶ τόνομα ποῦ φύλαξες 'ς τὴ φλοῦδά σου γραμ-
[μένο,

Ἄν θὰ τὸ φέγ' ἡ μαύρη γῆ, θέλω μὲ σὲ νὰ
[λιώσῃ.

Μεῖνε' σὲ θέλω, δέντρο μου, 'ς τὸν τάφο συν-
[τροφιά μου.

Ὅποιος κι' ἂν σ' ἔστειλε 'ς ἐμὲ, βουπάκι, κα-
[λῶς ἦρθες... .

Ἔστεκ' ἀκίνητος ἐκεῖ, θωρῶντας ξαπλωμένο
Τὸ δέντρο τὸ περήφανο ποῦ μοῦχε στείλ' ἡ
[μοῖρα,

Καὶ χίλιοι μύριοι στοχαῖμοι σκληρὰ μ' ἐμαρ-
[τυρεύαν.

Θυμήθηκα τὴ νειότη μου ὅταν μὲς 'ς τὴν καρ-
[διά μου

Ἐφύτρων' ἀδολὴ ἡ χαρὰ μὲ φτερωταῖς ἐλπίδασι.

Ξέννοιασθ' τότε ἀνέμιζε, σὰν νάτανε ξηφτέρη,
Ἀκαταδάμαστ' ἡ ψυχὴ, κ' ἔπερνε γιὰ λημέρι

Πότε τὰ πεῦκα τοῦ δουνου, πότε τὰ κυπαρίσσια

Καὶ πότε ἐσώλιαζε κρυφὰ μέσα 'ς τὰ ῥήμο-
[κλήτσια,

Κ' ἐγύρευε φαντάσματα. Μονάχη, ἀποσταμένη
Εὕρισκ' ἐκεῖ παρηγοριά. Τὴ νύχτα οἱ πεθαμένοι

Τὴν ἔπερναν πνευματικὸ κ' ἐνείνη γιὰ λου-
[λούδια

Τοὺς ἔρριχνε μνημόσυνα, τοὺς ἔδινε τραγούδια.

Πόσαις φοραῖς καθήμενος 'ς τὸ βράχο μονα-
[χός μου

Ἔδλεπα νᾶρχεται νεκρὸ τὸ μούγκρισμα τοῦ
[κόσμου

Νὰ ξεψυχᾷ 'ς τὰ πόδια μου, σὰν τὸν ἀφρὸ
[ς τὰ γέρι,

Καὶ πόσαις ἄμετραις φοραῖς, μ' ἀντάρα, μ'
[ἀγριοκαίρι,

Ἐκρύφτηκα 'ς τὴν λαγκαδιὰ καὶ μέσα 'ς τὰ
[πλατάνια

Ἐννοιωθᾷ ἀπόκρυφη χαρὰ, ἔννοιωθᾷ περηφάνια,
Πιστεύοντας ὅτ' ἤμουνα θεοὶ μὲ τὰ θερία,

Ἀνήμερο, ἀνυπότακτο κ' ἐγὼ σὰν τὰ στοιχεῖα.
Τὰ δέντρα ἐτρίζαν καταγῆς, γυρτὰ, ξεβρίζωμένα,

Τὰ νυχτοπούλια ἐσκούζανε τριγύρω μου ἐγριω-
[μένα,

Κ' ἐγὼ μ' ἓνα τουφέκι

Ἐπίστευα πῶς ἤμουνα βροντὴ κι' ἀστροπελέκι.

Πικραῖς ποῦν' ἡ ἐνθύμησας ! . . Τότε τὸ μέ-
[τωπό μου,

Πλατὺς καθάριος οὐρανός, δὲν τοῦχαν αὐλακώσει
Τοῦ χρόνου τὰ ξεσχίσματα, οἱ πόθοι, τὰ φαρ-
[μάκια.

Σὰν πύργος ἔστεκε ψηλὸ κ' ἐπάνω του ἐφω-
[λιάζαν

Χιλιάδες ὄνειρα χρυσὰ, λὲς κ' ἦταν χηλιδόνια,
Κ' ἐφύγαν μὲ τὴν ἀνοιξί, τὰ σκόρπισε ὁ χει-
[μῶνας.

Τώρα τὸ σκέπασαν μὲ μιᾶς ἡ καταχνιὰς τοῦ
[κόσμου,

Συγνέφιασε, σκοτειδίασε καὶ βραγισμένη πλάκα
Κατάμεσα τοῦ κεφαλιοῦ τᾶψυχο μοναστηρί,

Στεῖρο ξαπλώνεται, βουβὸ, τοῦ λογισμοῦ μου
[τάφος. . .

Τί κρίμα τόσο γρήγορα νὰ φεύγουνε τὰ νειῶτα!
Ὅποιος κι' ἂν σ' ἔστειλε 'ς ἐμὲ, βουπάκι, κα-
[λῶς ἦρθες.

Ὅταν κ' ἐσὺ τὸ δύστυχο, χλωρὸ καὶ στολισ-
[μένο

Ἐσήκονες μισουρανὶς τάλύγιστα κλωνάρια,
Βελάζοντας 'ς τὸν ἴσκιο σου ἔτρεχε τὸ κοπάδι,

Ὁ πιστικὸς χαρούμενος σ' ἀγάπηε σὰν πατέρα.
Χήραις γρηαῖς, πανόρφαναις καὶ ξετραχηλισμέ-
[ναις

Σοῦ ἐπέρναν τ' ἀντιρρήματα, ὡτὰν ἐλεημοσύνη,
Κι' ὅταν τὰ ρίχναν 'ς τὴ φωτιά κι' ὀλόγυρα
[ς τὰ θράκια

Μὲ τὸ φτωχὸ προσάναμμα τὴ νήστια ἀποκοι-
[μοῦσαν,

Τότε σ' εὐχολογοῦσαν κ' ἐλέγαν 'ς τὴν Παρθένο

Νὰ σοῦ στοιχειόνη τὰ κλαριά, νὰ σοῦ χαρίζη τον προσόν τοῦ συρφετοῦ τῶν ποιητῶν τῆς
(χρόνια . . . νεωτέρας Ἑλλάδος.
Τώρα νεκρὸ 'ς τὸν ἄμμο μου θὰ σὲ θυμοῦνται
(τάχα ; . .

Ἐμαραθήκανε γιὰ μᾶς τοῦ κόσμου ἡ πρασινά-
(δαίς.
Ἐσένα σ' ἐξερρίζωσε τὸ κύμα 'ς τὴν ὀργή του,
Ἐμὲ μοῦ τρώγουν τῇ καρδίᾳ ἀχόρταγαις ἐλ-
(πίδαίς.
Νᾶξερεις πῶς ταῖς ἔτρεφα ! Καὶ τώρα μία μία
Μαραίνονται καὶ πέφτουνε σὰ φύλλα τὸ χει-
(μῶνα.

Πλάστη μεγαλοδύναμι ! Σπλαγχνίσου με τὴν ὥρα
Ποῦ θάρθη ὁ χάρος νὰ μ' εὕρῃ, καὶ πρὶν σβυ-
(σθῇ τὸ φῶς μου,
Στείλέ μου πάλαι νὰ τὰ ἰδῶ μ' ὅλη τὴν εὐ-
μορφιά τους
Τῆς νεότητος μου τὰ ὀνείρατα ! Ἀφες τα νὰ
(φορέσουν
Τὰ ῥοδοκάλια τῆς αὐγῆς καὶ σ' τὸ προσκέφα-
(λό μου
Νάρθουν νὰ μὲ ῥαντίσουνε χτυπώντας τὰ φτε-
(ρούγια
Μὲ πάχνη ἀπὸ τὸν Κίσαβο. . . Πατέρα, στείλε
(μού τα.
ΘΑΛΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡρώτησέ ποτε ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ'.
τὸν ποιητὴν Δωράτον, διατί, γέρων ὢν, ἐ-
νυμφεύθη τοσοῦτον νέαν σύζυγον.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε, ποιητικῇ
ἀδείᾳ.

Δικαστὴς λαβὼν δικογραφίαν τινὰ κατ'
οἶκον, ὅπως μελετήσῃ αὐτήν, εὗρεν ἀντὶ τοῦ
ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἐκτενὲς ποίημα, συγ-
κινήσαν αὐτὸν μέχρι δακρύων· μετ' ὀλίγας
ἡμέρας ὁ μὲν δικαστὴς ἀντὶ πάσης εἰσηγή-
σεως ἐξέθετεν ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ συμ-
βουλίου τὰς ἐντυπώσεις, αἷς ἐνέπνευσεν αὐ-
τῷ τὸ Δικογραφικὸν ποίημα, ὁ δὲ ποιητὴς
δικηγόρος ἐθρήνηει τὴν ἀπώλειαν τοῦ ποιή-
ματος, ἀφοῦ ἀπηλπίσθη ζητῶν αὐτὸ παντα-
χοῦ, εἰς τὰ θυλάκια, εἰς τὰ ἀρμάρια, εἰς
τὴν βιβλιοθήκην, εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμ-
φῶν· ὁ ποιητὴς ἐνεπνέετο συχνάκις μὲ τὰ
ἐπειδὴ τῶν δικογραφιῶν καὶ ἦτο ἀφηρημέ-
νος ἄρκετὰ, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότα-

— Ἐπὶ τῆς ὀδοντοφυΐας μου αἰσθάνο-
μαι ἀλγεινοτάτους πόνους, ἔλεγε γέρων πα-
λίμπαις, ἐλληνίσαι θέλων, πρὸς τινὰ λίαν
παρ' αὐτοῦ ἀγαπώμενον· ἀλλὰ μ' ὅλους
τοὺς πόνους μου τούτους, ἀναγνώσω, ἀγ-
γελέ μου, τοὺς γλαφυροὺς χαρακτῆρας τῆς
ἐπιστολῆς σου.

Ὁ γέρων ἠννόει διὰ τῆς λέξεως ὀδοντο-
φυΐας τὰ οὖλα· ἡ δὲ λέξις γλαφυρά ὑπε-
λαμβάνετο ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ της, τὸ
εὐανάγνωστον τῶν γραφικῶν χαρακτήρων
σημαίνουσα.

Νέος τις συνομιλῶν μετὰ τινος νεανίδος,
ἐκαυχᾶτο ὅτι οὐδεμία τῶν ὡραίων νεανίδων
τῶν Ἀθηνῶν τῷ εἶναι ἄγνωστος.

— Καὶ τὴν νέαν Χ, τὴν γνωρίζετε ; ἐ-
πανέλαβεν ἡ νεάνις ;

— Ὁχι.

— Καὶ πῶς τὸ ἐπάθατε ;

— Μὰ, φίλη, καὶ ὑμᾶς δὲν ἐγνώριζον.
Ἄλλως τε ἡ Χ, δὲν πιστεύω νὰ ᾔναι ὡραία.

Ἰρλανδὸς τις φιλάργυρος, ἀποθανὼν κα-
τὰ τὸ 1770 ἀφῆκε τὴν ἐξῆς Διαθήκην· εἰ-
φίνω εἰς τὴν νύμφην μου τὴν παλαιὰν μα-
θιὰν κάλτσαν μου, τὴν εὕρισκομένην κάτωθεν
τῆς κλίνης μου· εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸν
νεώτερον, Κωνσταντῖνον, τὰ δύο ἐκ βιδέ-
λου ὑποδήματά μου, τὰ εὕρισκόμενα κάτω-
θεν τοῦ καναπέ, εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Δ.
τὸν νυκτικὸν σκουφόν μου τὸν καίμενον ὑπὸ
τὸ προσκεφάλαιόν μου, καὶ εἰς τὸν πρῶτον
ἐξ ἀδελφῶν μου Γ. παλαιὰν τινὰ λάγνηνον
περὶ τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου ἱσταμένην.
Πάντες οἱ συγγενεῖς κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν
τῆς διαθήκης ἐθαύμασαν τὴν ἰδιοτροπίαν
τοῦ διαθέτου· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλη-
ξις πάντων, ὅταν, τινὸς τῶν παρισταμένων
ἐξ ἀπροσεξίας ῥίψαντος τὴν λάγνηνον, παρε-
τήρησαν ὅτι αὕτη περιεῖχε χρυσᾶ νομίσμα-
τα. Πάντες τότε ἔδραμον ὅπως λάβωσι τὸ
κληροδοτημὰ των.

Ἐν τινι τοῦ νέου κόσμου ἐφημερίδι ἀνε-
γινώσκοντο πρὸ τινος τὰ ἐξῆς. «Τὴν προσε-
χῇ Κυριακὴν γίνεται ἡ ἐκκύβευσις λαχείου